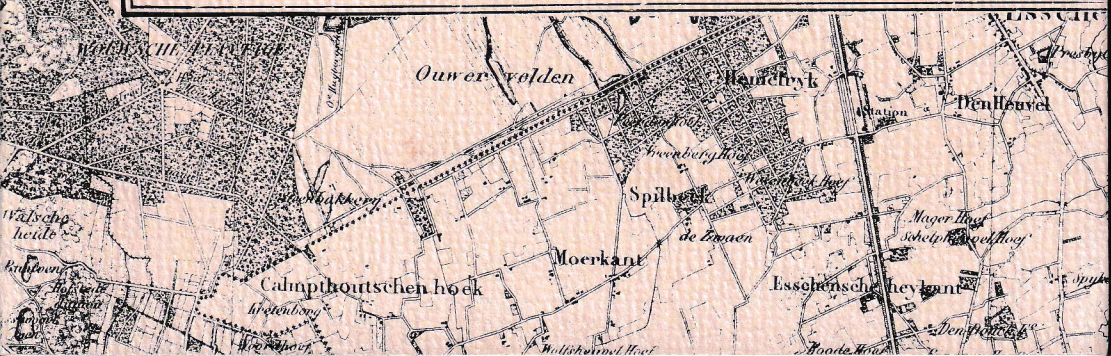

heemkunde kring
DE VIERSCHAER
WOUW

Bevrijdingsnummer 1 / 2 - 85

The Bergen-op-Zoom road

Na de verovering van Wouwse Plantage beschrijft Stanley in zijn boek "In the face of danger" in het hoofdstuk "Into Holland" (XVI) de verovering van de Wouwse Hil en het doorstoten naar de belangrijke verkeersader Bergen op Zoom - Breda. In die tijd liep die weg nog dwars door het dorp Wouw, de oude weg dus. Pas in de jaren vijftig werd de huidige rijksweg aangelegd. Hieronder het vertaalde relaas van de luitenant-kolonel.

De slag om Wouwsche Plantage was voorbij. Een belangrijke vijandelijke stelling was veroverd. Het is waar dat er nog steeds enkele achtergebleven Duitse verdedigers waren, sluipschutters en lafaards die zich verborgen hielden in de gehavende gebouwen tot ze eruit gehaald werden. Maar het was echt niet nodig om veel tijd te besteden aan hun aanwezigheid en op de 26e begon de aanval naar het noorden opnieuw.

De oost-west hoofdweg van Bergen-op-Zoom naar Breda was nog in vijandelijke handen en deze weg werd gebruikt om de zware uitrusting in veiligheid te brengen van Bergen op Zoom. Het garnizoen was daar nu in gevaar gebracht door het verlies van Wouwsche Plantage. Als de weg afgesneden kon worden, zou de Duitse tegenstand in Bergen-op-Zoom naar alle waarschijnlijkheid verdwijnen, voordat de vijand de plannen voor de terugtrekking kon afronden.

Vandaar dat de dagorder voor de 4e Pantser Brigade was, om zo snel mogelijk door te stoten. Daarom kreeg de B-compagnie van de Lake Superiors opdracht om met de grootst mogelijke haast de tankgracht bij Wouwsche Plantage over te trekken.

De oversteek van de tankgracht, bijna eenzelfde onderneming als de verovering van Wouwsche Plantage, was een moeilijk karwei. De zaak was goed verdedigd en de B-compagnie had geen middelen om een brug te slaan, zodat voertuigen en tanks hen pas konden ondersteunen, toen er een bruggehoofd gemaakt was om over te steken. Bovendien was de compagnie op dat moment zo uitgedund in sterkte, dat de twee motorpelotons elk niet meer dan vijftien man telden. Daarom kreeg de C-compagnie opdracht om te helpen bij de aanval en samen voerden de beiden motorcompagnieën de hen toegevozen opdracht uit.

Zo boden ze golven van licht geweervuur het hoofd, maar als antwoord schoten ze met alles wat ze maar hadden naar de vijandelijke verdedigers. Er waren verschillende slachtoffers - zowel Majoor Murray als luitenant J.A. Brown waren onder de gewonden - maar ze hielden stand. En tijdens de nacht vulden de genie-troepen de gracht zodat het mogelijk werd om de gevechtsvoertuigen uit te sturen ter ondersteuning. De Duitsers boden nu geen echte tegenstand meer. De verdediging van de gracht was slechts een achterhoedegevecht en de weg was nu vrij voor de Canadese pantserstroepen om de situatie die de infanterie tot stand had gebracht uit te buiten. Onmiddellijk werd de opmars hervat. De volgende morgen, d.w.z. de 27e oktober, werden de motorcompagniën van de Lake Superiors weer toegevoegd aan de drie pantserregimenten. De A-compagnie aan het British Columbia-Regiment, de B-compagnie aan de Governor General's Foot Guards en de C-compagnie aan de Canadian Grenadier Guards, en de opmars naar de weg Bergen-op-Zoom - Breda begon.

Het was net als in de dagen toen de tanks en de gemotoriseerde infanterie over Noord-Frankrijk "vloegen". Nu en dan kwamen ze wegversperringen tegen en bazooka-vuur, maar de vijand was op de vlucht en de A-compagnie en het British Columbia Regiment bereikten weldra het dorp Wouw aan weerszijde van de belangrijke weg Bergen-op-Zoom - Breda.

De vijands' belangrijkste zijdelingse verkeersader was dus afgesneden. Ondertussen trok de B-compagnie langs een parallelroute naar de Wouwsche Hil, waar zij zich opstelden ondanks voortdurend mortier- en granaatvuur en waar de C-compagnie zich spoedig bij hen voegde. Het was zeker dat de vijand nog steeds volop anti-tankwapens had en er waren mijnen en booby-traps in overvloed. Maar zijn troepen, zelfs die van de parachutisten-bataljons voelden er niets voor om erg hard te vechten of erg lang, omdat ze tegenover een overmacht stonden. Of ze waren volkomen vermoeid, óf erg zelfzuchtig en bang, dat is niet bekend, maar wat hun redenen ook waren, gevangenen kwamen vrijwillig en in grote aantallen.

Op de 28e werd er actief gepatrouilleerd, maar weinig echt gevochten door de Lake Superiors. Het was die dag dat soldaat D.L. Greene werd gedood (1) toen hij met zijn lichte tank over een mijn reed. Het is moeilijk te zeggen, dat het regiment iemands dood meer betreurde dan die van een ander:

nu echter betekende het verlies van soldaat Greene een verschrikkelijke slag voor het hele bataljon. Naar de mening van de officiers en manschappen bundelde hij de beste eigenschappen van al die dappere mannen die tijdens de felle slag de blauwe en grijze distinctieven (2) van het Lake Superior op hun schouders droegen.

Ondertussen waren de bataljons van de 10e divisie naar het westen van Wouwsche Plantage afgebogen met de bedoeling Bergen-op-Zoom in te nemen.

Op de 27e vochten ze zich een weg in de oude stad en gingen verder om noordwaarts naar Steenberg te rijden.

Hier stopt het voor de gemeente Wouw belangrijke gedeelte van dit hoofdstuk. Verderop volgt dan nog de bevrijding van Heerle. Van dat gedeelte is een aparte vertaling gemaakt, die U elders in dit nummer aantreft.

Wouw, 10 maart 1985.

Lt.Kol. F.C. STANLEY

Vertaling: Rene Hermans.

Noten:

Met dank aan Kees Matthijssen, die voor de nodige aanvullingen en verbeteringen zorgde.

1. D.L. Greene ligt begraven op het Canadian War Cemetery bij Bergen op Zoom. Voor verdere gegevens verwijs ik naar het artikel over de gesneuvelde soldaten in onze gemeente onder de titel "Gevallen voor onze vrijheid".
2. Distinctieven zijn herkenningstekens die door militairen op de schouders worden gedragen.

Deze uitgave werd mede mogelijk
door financiële steun van de
Rabobank „Wouw - Kruisland ”

Slikken van
VAN HET MARQUISAAT VAN
erkhof slikken
Hildernisse en

